Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 8. julija 2020*

„Znamka Evropske unije – Postopek z ugovorom – Mednarodna registracija, v kateri je imenovana Evropska unija – Besedna znamka welmax – Prejšnja besedna znamka Evropske unije valmex – Rok za vložitev pritožbe pri odboru za pritožbe – Prepoznost – Izhodišče – Vročitev – Dokaz o oddaji pošiljke s priporočeno pošto – Obvestilo po elektronski pošti – Nespoštovanje obveznosti pravočasnega plačila pristojbine za pritožbo – Pritožba, za katero se šteje, da ni bila vložena – Obseg zahtev za odpravo pomanjkljivosti – Člen 68(1) Uredbe (EU) 2017/1001 – Členi 23 in od 56 do 58 Delegirane uredbe (EU) 2018/625“

V zadevi T-305/19,

Welmax + sp. z o. sp.k. s sedežem v Poznanju (Poljska), ki jo zastopa M. Machyński, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Walicka, agentka,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO je bila

Valmex Medical Imaging GmbH s sedežem v Augsburgu (Nemčija),

zaradi tožbe zoper odločbo petega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 22. marca 2019 (zadeva R 2245/2018-5) v zvezi s postopkom z ugovorom med družbama Valmex Medical Imaging in Welmax +,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi M. J. Costeira, predsednica, D. Gratsias, sodnik, in M. Kancheva (poročevalka), sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 14. maja 2019,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 11. septembra 2019,

na podlagi predloga, naj se opravi obravnava, ki ga je vložila tožeča stranka, in zaradi odločitve na podlagi člena 106(1) Poslovnika Splošnega sodišča, da začne ustni del postopka,

* Jezik postopka: poljščina.

na podlagi dopisov, naslovljenih v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča v zvezi z izvedbo obravnave v okviru zdravstvene krize, povezane s COVID-19, s katerimi sta glavni stranki navedli, da ne želita biti zaslišani na obravnavi, in ker poleg tega meni, da je na podlagi listin v spisu o zadevi dovolj poučeno, zaradi odločitve, da konča ustni del postopka,

izreka naslednjo

Sodbo [1]

[…]

Pravo

27 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja samo en tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 68(1) Uredbe 2017/1001 v povezavi s členom 23(3) Uredbe 2018/625. Ta edini tožbeni razlog je razdeljen na tri očitke, ki se nanašajo na napake pri presoji glede, prvič, datuma vročitve odločbe oddelka za ugovore, drugič, datuma izteka roka za pritožbo zoper to odločbo in, tretjič, datuma izteka roka za plačilo pristojbine za pritožbo zoper navedeno odločbo.

[…]

Spoštovanje roka za plačilo pristojbine za pritožbo in obseg zahtev EUIPO za odpravo pomanjkljivosti

65 V skladu s sodno prakso je treba člen 60 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 68(1) Uredbe 2017/1001) razlagati enotno, in sicer tako, da se za to, da bi se lahko štelo, da je pritožba vložena, zahteva plačilo pristojbine za pritožbo, tako da je to plačilo vezano na vložitev pritožbe in mora biti izvršeno, tako kot pritožba, v dveh mesecih od dneva vročitve odločbe, zoper katero je vložena pritožba. Štirimesečni rok od dneva vročitve odločbe velja samo za vložitev izjave, v kateri so navedeni razlogi za pritožbo, in ne za plačilo pristojbine za pritožbo (sodba z dne 21. maja 2014, Melt Water/UUNT (NUEVA), T-61/13, EU:T:2014:265, točka 31).

66 V obravnavanem primeru se je dvomesečni rok za plačilo pristojbine za pritožbo, katerega izhodišče je vročitev po elektronski pošti z dne 21. septembra 2018, iztekel 21. novembra 2018.

67 Tožeča stranka pa je 21. decembra 2018 EUIPO plačala pristojbino za pritožbo, ki jo je ta prejel 24. decembra 2018.

68 Ugotoviti je treba, da je bila pristojbina za pritožbo plačana prepozno, po izteku roka, predpisanega za vložitev pritožbe in za plačilo pristojbine, in sicer 21. novembra 2018.

69 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti s trditvijo tožeče stranke, ki temelji na domnevnih zahtevah za odpravo „formalnih pomanjkljivosti“, ki naj bi izhajale iz dveh dopisov EUIPO z dne 26. novembra 2018 (glej zgoraj točki 16 in 17).

70 V zvezi s tem je treba obseg takih zahtev za odpravo pomanjkljivosti po izteku roka, predpisanega za vložitev pritožbe in plačilo pristojbine, pojasniti glede na člen 23 Delegirane uredbe 2018/625.

1 Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

71 Tako je treba poudariti, da možnosti odprave pomanjkljivosti z namenom preprečitve nedopustnosti pritožbe iz člena 23(1)(c) Delegirane uredbe 2018/625, ne vključujejo neplačila pristojbine za pritožbo, ampak le ime in naslov pritožnika, ime in službeni naslov zastopnika pritožnika ali jasno in nedvoumno opredelitev spornih proizvodov in storitev.

72 Nasprotno, ugotoviti je treba, da neplačila pristojbine za pritožbo v predpisanem roku ni mogoče odpraviti v smislu člena 23(1)(c) Delegirane uredbe 2018/625. V skladu s členom 23(3) te uredbe se šteje – če se pristojbina za pritožbo plača po izteku roka – da pritožba ni bila vložena, brez možnosti odprave pomanjkljivosti drugače kot z vrnitvijo v prejšnje stanje, za katero velja posebna ureditev iz člena 104 Uredbe 2017/1001.

73 Res je sicer, da če se je tak rok že iztekel, lahko EUIPO – tako kot v drugem dopisu z dne 26. novembra 2018 v obravnavani zadevi – zadevni stranki omogoči, da zavzame stališče in mu predloži morebitne koristne dokaze, zlasti glede morebitnih nepredvidljivih okoliščin ali višje sile ali celo opravičljive zmote, ki bi lahko upravičila neplačilo pristojbine za pritožbo v predpisanem roku.

74 Vendar tožeča stranka ni niti dokazala niti zatrjevala obstoja nepredvidljivih okoliščin, višje sile ali opravičljive zmote, ki bi ji preprečila plačilo pristojbine v predpisanem roku, to je do 21. novembra 2018. Natančneje, EUIPO ni bil dolžan tožeče stranke spomniti, naj plača pristojbino za pritožbo v roku, saj ta zahteva jasno in nedvoumno izhaja iz člena 68(1) Uredbe 2017/1001, ki ga tožeča stranka pozna.

75 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa je od uporabe predpisov Unije v zvezi s procesnimi roki mogoče odstopiti le v povsem izjemnih okoliščinah, saj stroga uporaba teh pravil ustreza zahtevam po pravni varnosti in nujnosti, da se prepreči vsakršna diskriminacija ali vsakršno samovoljno ravnanje pri vodenju sodnih postopkov. Ne glede na to, ali so te okoliščine opredeljene kot nepredvidljive, kot višja sila ali kot opravičljiva zmota, v vsakem primeru vsebujejo subjektivni element, ki za dobroverno stranko prinaša obveznost, da dokaže vso zahtevano vestnost in skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta, da bi bil tako nadzorovan potek postopka in da bi bili spoštovani predpisani roki (glej sodbo z dne 21. maja 2014, NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, točka 38 in navedena sodna praksa; sklep z dne 9. oktobra 2019, Esim Chemicals/EUIPO – Sigma-Tau Industrie Farmaceutiche Riunite (ESIM Chemicals), T-713/18, neobjavljen, EU:T:2019:744, točka 34). V tem primeru pri tožeči stranki ne gre za tak primer.

76 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeči stranki, potem ko jo je EUIPO v drugem dopisu z dne 26. novembra 2018 obvestil o neplačilu pristojbine za pritožbo v predpisanem roku in o nevarnosti, da bi se zato štelo, da njena pritožba ni bila vložena, ni bila odvzeta pravica do pritožbe pred samim EUIPO. Tudi ob predpostavki, da je tožeča stranka nameravala zatrjevati, da kljub dokazanemu vestnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka za plačilo pristojbine za pritožbo, je imela namreč še vedno na voljo postopek vrnitve v prejšnje stanje pred EUIPO in bi lahko vložila zahtevo na podlagi člena 104 Uredbe 2017/1001 (glej sodbo z dne 21. maja 2014, NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, točka 43 in navedena sodna praksa). Vendar tožeča stranka na podlagi tega člena ni vložila nobene zahteve za vrnitev v prejšnje stanje.

77 Res je, da je tožeča stranka v dopisu z dne 20. decembra 2018 omenjala nadaljevanje postopka. Vendar ni vložila nobene zahteve za nadaljevanje postopka na podlagi člena 105 Uredbe 2017/1001. Vsekakor bi bilo treba tako zahtevo zavrniti, saj se ta člen v skladu s svojim odstavkom 2 ne uporablja za roke iz člena 68 navedene uredbe, kot sta rok za vložitev pritožbe in rok za plačilo pristojbine za pritožbo.

78 Nazadnje je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe v točki 10 izpodbijane odločbe sicer napačno ugotovil, da je bila odločba oddelka za ugovore tožeči stranki vročena s priporočeno pošto 20. julija 2018 in da se je rok za plačilo pristojbine za pritožbo iztekel 20. septembra 2018, vendar ta napaka ne

more povzročiti razveljavitve izpodbijane odločbe. Ugotovitev odbora za pritožbe, da je bilo plačilo pristojbine za pritožbo, prejeto 24. decembra 2018, prepozno, lahko namreč temelji na datumu vročitve po elektronski pošti z dne 21. septembra 2018, kot je razvidno iz točke 11 izpodbijane odločbe.

79 Odbor za pritožbe je torej v točki 12 izpodbijane odločbe pravilno ugotovil, da se šteje, da pritožba tožeče stranke zoper odločbo oddelka za ugovore ni bila vložena, pri čemer je v bistvu menil, da je bila pristojbina za pritožbo, prejeta 24. decembra 2018, plačana prepozno, tudi če se za izhodišče šteje datum vročitve, na katerega se sklicuje tožeča stranka – in ki ga je v obravnavanem primeru ugotovilo Splošno sodišče – to je 21. september 2018.

80 Glede na vse navedene preudarke je treba edini tožbeni razlog in s tem tožbo v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba odločiti o dopustnosti drugega in tretjega predloga tožeče stranke.

[…]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Welmax + sp. z o. o. sp.k. se naloži plačilo stroškov.

Costeira Gratsias Kancheva

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. julija 2020.

Podpisi